

ART

El foc mil·lenari de Madola a la Fundació Vila Casas

Els Espais Volart de Barcelona repassen la trajectòria de l'artista amb una exposició antològica

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

A Madola (Barcelona, 1944) li agrada recordar les històries de l'origen ancestral de la ceràmica: un petit clot dins la terra humida que, en assecar-se, va quedar solidificat i es va poder fer servir com a recipient. Com es pot veure en la gran exposició que li dedica la Fundació Vila Casas als Espais Volart de Barcelona fins al 19 de gener, titulada *Madola. Un foc mil·lenari*, els seus treballs beuen d'aquesta tradició molt antiga i, al mateix temps, són radicalment contemporanis. Així mateix, Madola (el seu nom real és Maria Àngels Domingo Laplana) defuig el dilema de si s'ha de definir a ella mateixa com una ceramista o com una escultora. "No em preocupa gens, però aquesta distinció existeix. Existeix, perquè els ceramistes em miren una mica de cantó i els escultors també. Però a mi tant me fa, no hi tinc cap problema", diu.

"El gruix important de la meua obra és en ceràmica, que és la tècnica que he fet servir tota la vida, i he anat fent una feina contínua d'investigació, i això fa que les meves peces siguin intemporals. Mai no he buscat ser la més moderna, sinó fer una feina molt vertadera, que em surt molt de dins", subratlla.

"En l'obra de Madola hi ha la insistència en els materials. I una cosa molt essencial i molt humana que té moltes possibilitats: tot i que sempre repeteix la mateixa essència, Madola explora formes molt diferents i experimenta molt amb les referències a l'arqueologia i la història i la relació entre el passat i el món contemporani", afirma la comissària de la mostra, Caterina Almirall. "Entenc que aquesta és la meua última exposició gran. Potser de petites en podré fer més, però de grans no perquè és impossible poder-ho fer; tinc 80 anys", rebla.

La pròpia vida com a motor creatiu

L'exposició inclou obres de tota la trajectòria de Madola, organitzades per representar la seva manera de treballar, des que va fer la seva primera exposició a l'Ateneu Barcelonès el 1966, prologada pel poeta Salvador Espriu. Es poden veure alguns dels treballs inicials encara amarats d'història, així com unes urnes i uns *bonys* que tenen un caràcter autobiogràfic. "Aquestes capses guarden uns secrets, unes històries perso-

A dalt, Madola als Espais Volart de la Fundació Vila Casas. A baix, dues de les obres que es poden veure a l'exposició. MANOLO GARCÍA

nals, que no vull que ningú sàpiga. Crec en un equilibri entre un treball fet des de la teva experiència, des de la teva vida, però que no és exhibicionista, sinó que simplement és el motor o el material a partir del qual treballes, però no és tremendament evident", explica l'artista.

Pel que fa a les masses de ceràmica que anomena *bonys*, tenen unes clivelles evocadores del sexe femení i que en el seu cas evocuen les vicissituds d'una maternitat difícil. I en un dels moments més emotius del recorregut es poden veure un reguitzell de petits caps que Madola va fer dies després de la mort del seu pare el 1982. "La figura del pare és important en la meua vida i ha anat sortint en diferents moments. Soc filla única i llavors el pare, que venia d'una família a qui els agradava molt l'art, va ser la persona que em va guiar en tota la meua trajectòria inicial. Em va muntar un taller, em va muntar un forn...", recorda Madola.

Marcada per l'art de Tàpies

Quan va haver de triar una carrera, Madola no es va veure amb cor de matricular-se a arquitectura i es va deixar portar per l'anterior descoberta de la ceràmica. Va entrar a l'Escola Massana i al llarg de tot aquest temps també n'ha après en tots els viatges que ha fet arreu del món, i reconeix com l'art d'Antoni Tàpies l'ha marcat. "No soc religiosa ni soc practicant. Però, en canvi, si que hi ha un rerefons de misticisme en la meua obra, l'afany per entendre alguna cosa que se'n escapa, una cosa que segurament compartim totes les persones", diu Madola. Així que, més enllà del propi cos i els petits formats, ha fet escultures evocadores de portes, finestres, murs, columnes, capitells, piques i sepulcres.

Per altra banda, va desenvolupar el seu interès per Espriu en una quarantena d'escultures exposades permanentment al cementiri d'Arenys de Mar. La càrrega humanista d'aquests treballs es pot centrar en les vicissituds de la vida i la mort i la seva preocupació pel medi ambient. "Són peces que necessiten que t'hi quedis una estona, són peces que necessiten el seu temps per entendre-les. Quan una peça surt del forn, diguem-ne que està acabada, però abans que no l'hagi paït passa temps. No la dono per acabada fins que l'he paït", conclou.